

BUREAU EN REDACTIE:
DRUKKERIJ COLLÉE
(Naaml. Maatsch.)
TONGEREN.
Postcheks rekening n° 8455.
Telefoon 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:
Prijs per regel fr. 0.50
Tusschen Allerlei in Provincie
nieuws fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00.
KLEINE AANKONDIGINGEN:
van 1 tot 4 regels fr. 1.50
Elke regel meer fr. 0.25
Voor meer dan één inlassching prijs
volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen
moeten ons toekomen voor donderdag
middag.

TONGEREN, 24 OCTOBER 1925.

Het verschil van differentie.

Ja, 't verschil van de differentie is groot
't is zelfs ontzaglijk groot en de lezers der
roode gazetten moeten zich afvragen of ze
niet droemen.

Daar hebt ge bijvoorbeeld de kwestie der
wisselvoeten. Wat is er daar niet mee ge-
gongeleerd, in den tijd toen de socialisten
nog niet aan het bewind waren.

Als het pond aan 90 stond dan was dat
natuurlijk de schuld van de onbekwame
regering die we toen hadden. Bij iedere
rijging van het pond, van den dollar en van
de gulden, nieuwe verwijtingen aan het
adres van uw overvaren van ministers die
ons raucaal naar den afgrond sleurden.

Nu er vandaag socialistie mee in de re-
gering zitten, en pond, dollar en gulden
veel hooger staan dan vroeger, voelen de
socialisten heel goed dat eed man van de
straats zal zeggen:

«riewel, wat nu? Waar zijt gij nu met
uw beloften dat het met de socialisten aan
het bewind er wel anders zou toegaan?»

Vandaag is de «riewel» dan ook verplicht
de nuchtere bekendenis af te leggen, dat al
wat hij vroeger over wissel en duur leven
voor hield, louter onzin was.

Er zijn feiten, zegt het blad, waar geen
regering, geen bewind, geen mensch macht
over heeft. Waar was dan verleden jaar de
schuld der regering?

Daar zijn factoren die de «Peuples» van-
daag erkent, maar die hij vroeger niet wilde
zien. Door liever:

«Men moet rekening houden van de min-
dere of meerdere overtoelichting van zekere
oogsten p. v., de suiker, die sedert twee
jaren onophoudelijk tumelde en de tarwe-
die na tot 15 September laatst altijd ge-
klommen te hebben, nu op 14 dagen 25 fr.
naar beneden is gegaan.

«Wie is daar meester van? Eene regering?
«'t Zou zo zijn dit te willen beweren.»

Ziet ge nu het verschil van de differentie?
De regering kan nu niet aansprakelijk
worden gesteld voor schommelingen die van
honderd vreemde en onvoorzienbare factoren
aansprakelijk afhangen. Daarom was ze
dan vroeger wel. Daarom werd heel de kies-
veldtocht der socialisten dan tegen het
government van den hoogen wisselkoers
en van het duur leven gevoerd?

Daar hebt ge nog van een anderen kant
het stelsel zoo lief aan het hart van Minister
Wauters en van het welk de vorige re-
gering niet wilde hooren, zoals overigens
M. Van de Vyvere er thans ook niet wil van
hooren, namelijk dit der vergunningen.

Op hoeveel tonen hebben de socialisten
niet gezongen dat 't duur leven voortkwam
uit het feit dat men het regime der ver-
gunningen en beperkingen, door M. Wauters
voorgestaan, had laten varen?

Enfin het regime der «zoogenaamde han-
delsvrijheids» had een klinckend falst ge-
lagen en niets kon ons nog redden dan de
terugkeer tot het Wauters-regime.

Welnu M. Wauters is nu terug minste
en wat lezen wij nu in een persgesprek met
Edm. P. van «Le Soir»?

«Wij voeren eieren uit,» zegde hij, en ik
gehoef dat wij alle belang hebben van het
te doen. Acht gij het uitvoerend werkelijk
doelmatig? Laat ons een voorbeeld nemen.
Boer mag niet uitgevoerd worden. Heeft
dit bete. dat dit product aanzienlijk in prijs
is gestegen? Besluit de maatregelen van
beperking, en zelfs het totaal verbod, geven
niet altijd de uitslagen die men ervan ver-
wacht.»

Voilà! De katholieken waren de uthon-
geraars van den werkmans, omdat zij den

uitvoer van landbouwproducten toelieten;
en vandaag erkent de socialistische minis-
ter zelf dat uitvoerverbodigen hoogen-
naamde geen doelmatig middel zijn.

Woordelijk zegde M. Wauters:
— Gesteld dat ik maatregelen wilde ne-
men, zou ik daar niet in verhandeld worden
door internationale overeenkomsten! Het
publiek kent die niet en het zou toch nut-
tig zijn dat het vist, dat in de overveen-
komsten wordt gezegd: het wederzijdsche
warentrafiek mag door geen enkel maatree-
gel belet worden. Onze markt wordt hoofd-
zakelijk door de prijzen beïnvloed.»

Men ziet dat er in onzen tijd nog Siam-
bers komen, die verbranden wat zij vroeger
aanbaden.

Het vermakelijke van de historie is dat
ze maar beginnen te verbranden als ze te-
rug aan het bewind zijn, en het aanvienden
nog zou voortduren als zij in de oppositie
waren gebleven.

Bovendien, zoals men hooger ziet, voelen
de socialistische Ministers de behoefte zich
bij het volk te verontschuldigen, omdat zij
voor de verkiezingen met spek geschoten
hebben en de kiezers om den tuin hebben
geleid.

Hoeveel kiezers hebben zich op 5 April II.
niet laten bedriegen aan de ijdele kies-
beloften der socialistische propagandisten,
die den hoogen wisselkoers en 't duur leven
exploiteerden, en zich thans zoo deernig
bedrogen vinden in hunne verwachtingen.

Deze kiezers zullen zich gene tweede
maal meer laten bedriegen en op 8 Novem-
ber aanstaande, bij de provinciale verkie-
zingen, daarvan het bewijs leveren door te
stemmen voor de katholieke kandidaten, die
het volk het Paradijs op aarde niet beloven
maar toch alles zullen doen wat praktisch
mogelijk is ten einde den stoffelijken toos-
tand van arbeiders, boeren en burgers te
verbetereen.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

moet ge vanaf 1926 opnieuw beginnen te
storten.

't Zij verplicht, omdat ge bij eenen baas
werkt, 't zij vrijwillig. Wat ge nu om die
750 fr. te trekken op vijf en zestig jarigen
ouderdom moet storten, zal u op tijd en
stond bekend gemaakt worden. Alleen wil-
len wij aan iedereen hierop bijzonderlijk de
aandacht trekken.

't Is dat iedereen zal moeten deel maken
van eene lijfrentmaatschappij, jong of oud,
verplicht of niet en daar de toelooop zoo
groot zal worden dat ze waarschijnlijk te
Brussel door het reuzenwerk niet klaar
zullen worden, wordt aan iedereen die raad
gegeven zoo spoedig mogelijk lid te worden
eene lijfrentmaatschappij. — Dit reeds in
1925 en eene minima storting te doen van
3 fr. om in 1926 niet te laat te komen.

Wanneer nu ieder lid der maatschappij
en ook dezen die nu nog geen lid zijn den
raad volgen, dan zal iedereen die in de ver-
schichte voorwaarden verkeert, een pensioen
bekomen van ten minste 750 fr. en daarbij
nog het pensioen dat ze door hunne vroeger
stortingen reeds verkregen hebben.

Voor de menschen boven de 65 jaar.
Alle oude menschen van boven de 65 jaar,
die reeds in het bezit zijn van hun ouder-
dompensioen, en geen volle 600 frank
trekken omdat ze nog wat verdienen, moes-
ten vanaf Oktober dit jaar naar den ont-
vanger der belastingen gaan om de herze-
ning van hun pensioen te vragen en veels
van hen zullen dan 600 fr. trekken in plaats
van de 400, 500, 550 fr. die ze nu hebben.

Oude menschen van boven de 65 jaar die
tot hertoe uw pensioen niet gekregen hebt
gij ook moet allen aan den heer ontvanger
uw pensioen gaan aanvragen en in den alge-
meenen regel gesproken, allen die gene en-
gdommen hebben van boven de 9.000 fr.
of gene 6.000 fr. gespaarde centen hebben
of... gene miljoonairs zijn zullen het krij-
gen.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

de armen en de romps tot hetzelfde lijk
behooren.

Een inwoner van Turijn, zekere Gat-
taneo, kwam bij de bewaker van het
doodenhuis vragen om de lichaamsdeelen
te mogen zien. Na deze onderzocht te
hebben verklaarde hij dat zij behoorden
tot het lijk van zijne vrouw, Erina Bar-
bero, 28 jaar oud, welke sedert geruimen
tijd spoorloos verdween was. De zonde-
linge houding en de raadselachtige ge-
zegdens van Gattaneo kwamen den be-
waker verdacht voor, die dan ook seffens
naar de politie telefooneerde. Deze keerde
Gattaneo sederlang. Het is een gevaar-
lijke oud-veroordeelde, zonder vaste
woning. Hij werd aangehouden doch loo-
che de hard ekkig zijne vrouw vermoord
te hebben. Het onderzoek duurt voort.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

stapten uit, en hielden het gerij stil.
Dan namen zij het lijk van hun
slachtoffer en plaatsten het voor de
voorte wielen van de kar, zoodat
het bij 't doorgaan van 't paard onder
de wielen moest verpletterd worden.
Zij meenden aldus alle verantwoordelij-
heid van hunnen rug te kunnen
schudden. Maar gelukkig is hun
lage list niet gelukt. Het gerij bleef
stil, en andere automobilisten von-
den het werk der schurken, waarvan
zij aldaar de gendarmerie verwtigden.
De lalle kerels werden opgezocht
en men hoopt ze weldra degelijk te
kunnen straffen.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

grondslag van de sedane herziening van
de waarde der huuroelen.

Wat de verhuurde gebouwen betreft,
hier ook zal het kadastraal inkomen her-
zien worden.

Herziening van de taxe op de brevetten,
de fabrieksmerken en de familienamen.

Verhoging van de registratierechten,
de zegelrechten.

Verhoging van de erfenisrechten
voor het zijverwantschap.

Verhoging van de taxe op de winst-
aandeelen en de beursverrichtingen.

Verhoging van de rechterlijke boelen.

Verhoging van de taxe op de automo-
bielen.

Lieve hemel wat een regenbui! En
zeggen dat de lasten, het duur leven, de
hooge wissel, dat de zeren plagen in een
woord glugen verdwijnen als er zooveel
mogelijk socialistie in de Kamer wer-
den gebracht.

Zo zijn er nu, socialistie maken deel
van het ministerie en... we zijn van den
drup in den regen gekomen.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

MENGELWERK VAN «DE POSTRIJDER».

— 11 —

DE

Erfgenamen van Tilgate

NAAR HET ENGELSCH

van

GRANT ALLEN

Hadden zij hem door manieren, voor hun-
ne stand misplaatst, vergramd, in een woord
hadden zij zich onwaardig getoond de erfgen-
amen van Tilgate-Park te zijn, dan zou de
kolonel zich zelve misschien vergiftenis heb-
ben kunnen schenken. Maar de zonen, die hij
meer dan vijftien twintig jaren geleden ver-
leende had, vond hij als welgeborende, nuttige,
geleerde, uiterlijk edele en volmaakte jong-
elingen terug. Hij wist dat zij in alles meer
edelman waren dan Granville zelf, en toch
had deze laatste hun beiden een onhorstbaar
onrecht aangedaan: dit was te veel voor
hem; wel is waar had hij twee zijner zonen
lange jaren van hunne rechten verwarder
gehouden, maar dit was alleen gedaan om den
stand en de toekomst van den derde voor
ondergang te vrijwaren.

Zonder twijfel had hij veel verontschuldi-
gingen in te brengen: dit waren de woorden
die hij in dien slapelozen nacht meer dan
eens op zekeren toot herhaalde.

Nooit of nimmer zou hij zich in zoo verre
vernederd hebben, te erkennen, al ware dit
ook slechts in het diepste des hartes, dat hij
misdaan had, zooder daartoe uitgedaagd te
zijn. Daarvoor was hij te fier. Hij herinnerde

zich nog zeer wel wat er gebeurd was; eene
eenvoudige alledaagsche fout was de oorzaak
van het verschrikkelijk geheim, dat gansch
zijn leven op zijne schouderen drukken zou.

Over zeven of acht en twintig jaren lag zijn
legerkorps in garnizoen te Devonshire. Harry
Klemscott, van de Grieken, was dan een
jonge officier, met vrij open gelast. Daarin ge-
leek hij zijnen zoon Granville, of liever —
moest hij in zich zelve bekennen — daarin
geleek hij Guy en Cyril, want het was een
onloochenbaar feit dat de zonen van Lucy
Waring hem geleek als twee druppelen wa-
ter, en dat zij daarenboven sterker en schoo-
ner waren dan de zoon van Lucy Emily, dien
hij erfgenamen van Tilgate's domein gemaakt
had.

Het dorp waar de Grieken ingekwartierd
waren, was zoo droevig als een duistere, kou-
nacht. Geen gezelschap, geen lacht, geen
avondfeesten, geen sports. Niet te verwonde-
ren dus dat een man als hij zijne blikken op
de schoone Lucy Waring had laten vallen.

Als i arme Lucy! Hij had haar beïnd, zoo-
als een Klemscott de eenvoudige, openhartige
dochter van eenen pachter van Dartmoor be-
iommen kon.

Doch hij durfde de liefde niet aan zijn vader
bekend maken, om dacht er aan met Lucy af
te breken. Afbreken!...

Dat zou zeker het arme meisje op den
slag gedood hebben. Maar zij verstaat dat
wel, — een Klemscott! hij moest zich zelve
op zijnen stand verberdigen, hij had zich geen
oogenblik om zulke bezuelzaren moeten be-
kommenen.

Zijn hart was nochtans meer waar dan
dat der wijsgereen van zijnen tijd. Voor zijne
oogen op zo hij de arme Lucy den doodsteek
niet hebben kunnen geven.

Ten einderaad, besloot hij eindelijk haar te
huwen.

En indien de kolonel nu beschaamd was,

door het huwen van dat meisje in zooverre zijn-
nestand in de wereld vergeen te hebben, in
het diepte zijns hartes zou hij nog beschaam-
de geweest zijn, indien hij haar niet getrouwd
had. Die gedaachte was sterker dan zijn wil.
Nooit hadde hij den moed gehad Lucy tot hart
te breken.

Hij trouwde dus met haar, ja, maar na-
tuurlijk niet in 't openbaar; hij wilde ten min-
ste opspraak vermijden.

Hij trouwde met haar onder haren echten
naam, maar verre van het kamp, daar waar
niemand hem noch Lucy kende. In dien tijd
had hij Tilgate nog niet gerid; en in dien
zijn vader zijn inzicht gekend had, dan zou hij
er wel nooit aangerakt zijn. De admiraal
was een grijsaard die zoodaag op de eer eens
naams gezet was, dat hij zijnen zoon zoo ge-
dwoongen hebben onmiddellijk zijn ontslag
te geven en in te scheppen voor Australië of gelijk
welk ander land, misschien voor eens reis
rond de wereld; door hem te vervrijbden, zou
hij het hart den arme Lucy gebroken hebben.

In dezen stillen, slapelozen nacht, zegde
de kolonel meermalen tot zich zelve, dat het
zijn eigen en in haar voordeel geweest
was, dat hij zijnen vader het gebeurdie niet
had laten vermoeden.

En dan kwam die vreeselijke hooftreep-
O! hij herinnerde het zich nog zoodaer!
Grootte God! 't was alsof het naar gisteren
gebeurd was! Zijn vader droog aan opdat hij
lady Emily Croke, de dochter van lord Alder-
burgh, zou getrouwd hebben! Reeds gehud
zijde, verstaat men gemakkelijkt dat hij het
voorstel zijns vaders niet aanneemen kon; en
van den anderen kant, durfde hij den admi-
raal de reden zijner weigering niet bekend
maken. Welk een tijd! Hij trilde wanneer
hij er aan dacht.

In dien tijd verbleef Lucy in een klein gas-
thof te Plymouth, onder den naam van Mrs
Waring. Nu en dan ging hij